

Un cor a la fuga

Pep Puig

Il·lustracions de
Carmen Segovia

PRIMERA PART

1

L'anunci

No sé per on començar, no és la meva història, sinó la de la meva germana. Bé, també és una mica la meva. Pels gats. Hi ha gent que odia els gats, això tothom ho sap; el pare de vegades m'explicava que ell, de petit, tenia un amic que els tenia tanta mania que els perseguia a pedrades. No era l'únic. Un altre amic, em deia –i de vegades em preguntava si no era ell mateix–, els tirava perdigons des de la finestra de la seva habitació. Carregava l'escopeta del seu pare i apuntava als gats que veia enfilats a les teulades del davant. A mi em tenia fascinat, aquesta història. Com es pot ser tan bèstia per disparar contra un gat?, em demanava, tot i que tampoc es pot dir que fossin el meu animal preferit. No els tenia mania, però crec que em molestava que fossin tan esquerps. De vegades, em feia l'efecte que els gats m'agradaven tan poc com jo a ells. Potser és una forma d'egoisme, però si jo no els agradava, per què m'havien d'agradar ells a mi? Però tot això era abans que comencés aquesta història: ara ja me'ls estimo, i em consta que ells a mi –almenys tres o quatre– també. Crec que seria

millor començar pel moment en què la mare ens va anunciar que aquell any el viatge el faríem a un lloc diferent. Devia ser a mitjans d'abril. Dinàvem.

–On anirem? –va preguntar l'Àlex, més aviat desconfiada. El seu nom era Alexandra, però es feia dir Àlex.

–Si us ho diem, ja no tindrà gràcia, amor.

–I què significa «diferent»? –va seguir l'Àlex, encara més desconfiada.

La mare se la va mirar, entre enriolada i plena de tendresa.

–Diferent vol dir diferent, molt especial.

L'Àlex va aguantar un segon la mirada a la mare, però no va insistir, com si no volgués seguir-li el joc. No en volia seguir cap, de joc, últimament. Fins llavors el viatge sempre l'havíem fet a comarques de muntanya –el pare no suportava la calor ni la humitat–, a indrets que tinguessin algun riu i gorgs i, si podia ser, piscina.

–És un lloc que té mar? –se'm va ocórrer.

La meva audàcia va fer gràcia a la mare.

–Sí, amor, té mar, però no insisteixis, que no direm res més.

No ho vaig fer, o almenys no prou perquè els pares revelessin res. En el fons, però, ja m'agradava, aquell joc, i em vaig agafar a aquell «lloc diferent» com si fos una esperança.

Sense tenir ni idea de la nostra destinació, doncs, a finals de juny vam carregar el cotxe amb tota mena de roba i trastos de platja, i vam enfilar la carretera de sortida de G.

Davant, un pare i una mare bastant ben avinguts. Darrere, dos fills: una nena adolescent i un nen amb una germana adolescent. Jo no podia estar més expectant. I l'Àlex, encara que ho volia dissimular darrere d'unes ulleres de sol verdes, estava molt més que expectant. Nerviosíssima, diria jo. Si li hagués enganxat l'orella al pit, li hauria sentit bategar el cor

de mala manera. I, encara que de vegades ho feia –m’agradava molt sentir el seu cor–, aquest cop me’n vaig estar.

Una carretera ens va portar a una altra, i una altra a una altra. De vegades ens ficàvem per un túnel o una línia de túnels i, en sortir-ne, em venia aquella sensació que no havíem canviat només de paisatge, sinó també de dimensió. Per fer-nos passar l’ànima, el pare ens proposà cantar alguna cançó i, en veure que no el seguíem, va xiular una tonada de les seves –era un gran xiulador–, fins que la mare va posar un CD de Caetano Veloso que ens va acompanyar en bucle fins que el pare el va treure i va tornar a una de les seves tonades.

No va ser, però, un viatge gaire llarg per anar a un lloc tan especial. I això que no vam parar de travessar fronteres, o com a mínim és el que el pare ens volia fer creure, perquè cada dos per tres assenyalava aquí o allà per proclamar:

–Mireu, una altra frontera!

Només eren maniobres de distracció, com ho va ser que entréssim a una àrea de servei per dinar i perquè el pare pogués fer la becaïna de rigor. En realitat, ja no faltava gaire. En tornar a l’autovia, de seguida en vam sortir i ens vam ficar per una carreterota embolcallada per un paisatge quasi uniforme de vinyes, oliveres i garrofers. Ara sí que em va fer l’efecte que travessàvem una frontera; en canvi, el pare no va dir res fins que va aturar el cotxe darrere d’una estació de tren envoltada de males herbes.

–Vinga, vosaltres us quedeu aquí –va fer, convidant-nos a sortir del cotxe.

Primer en va baixar la mare i després nosaltres dos. De moment, no hi havia cap misteri. L’explicació era tan senzilla com que per arribar al «lloc diferent» faltaven dotze quilòmetres de revolts infernals i havien decidit estalviar-nos un mareig més que segur. Devien ser les cinc de la tarda. Recordo el silenci que ens envoltava; la piuladissa somorta. Mentre el pare s’esmunyia carretera amunt, vam travessar a peu un camí de terra, vam entrar a l’andana i ens vam asseure

en un banc de pedra. No hi havia cap misteri, però era un lloc estrany. L'estació semblava abandonada. No hi havia res. Ni tan sols un nom o un panell amb els horaris. Res: només nosaltres, aquell banc i una única via del tren. Això també era estrany. Em vaig aixecar i em vaig acostar a la vora.

–Nens, endevineu per on ha de venir el tren –ens va demanar la mare.

Vaig mirar a banda i banda. A l'esquerra, a uns cinquanta metres, la via es ficava dins d'un túnel. Vaig assenyalar cap al costat contrari i la mare va somriure per indicar-me que ho havia endevinat. Estàvem sols. L'única criatura que hi havia era, a l'altra andana, un gat que ens mirava fixament. Si me'n recordo, és perquè en aquells moments va decidir travessar la via i venir gairebé fins on érem nosaltres.

–No li fem por –va dir la mare.

No sé si per contradir-la, vaig agafar una pedreta molt petita –de la mida d'un perdigó, posem– i la hi vaig tirar. El gat ni es va immutar. Era sorprenent. La manera com ens mirava. No sabíem què volia. Potser tenia gana, perquè va fer un parell o tres de miols. La mare va treure una galeta de la bossa i la va fer rodolar cap a ell.

–Apa, mama! Que no mengen galetes, els gats! –la va renyar l'Àlex–. Que el vols matar?

La mare va riure.

–I què mengen, els gats?

L'Àlex no va respondre: era la mena de preguntes que no estava disposada a respondre. Es va atansar al gat molt a poc a poc. Ni es va moure. Ni tan sols quan se li va ajupir al costat i va començar a acaronar-li el caparró i a dir-li coses maques. Només va tancar els ulls. De vegades pensava que la meva germana tenia certs poders. Aquell n'era un. Sense dubte. ¿Quants gats de carrer deixarien que una desconeguda els fes moixaines a canvi de res? La meva germana no li oferia poca cosa, però. Podia ser la nena més tendra del món, quan volia. El que passa és que últimament no volia.

–Vine, Noa.

De primer, em vaig quedar quiet. No tant per por, sinó perquè estava convençut que, en moure'm, l'animal arrencaria a córrer. Era lògic que no se'n refiés, si li havia tirat una pedra. A més, crec que no em venia gaire de gust tocar un gat, per tant, dedueixo que una mica de por sí que tenia, o almenys aprensió. Tot i això, al final em vaig decidir a avançar cap a ells, amb tanta mala sort que just en aquell moment va aparèixer el tren, i el gat va fugir esperitat.

2

El tren

Semblava de joguina. No per la mida –tot i que no tenia més de cinc o sis vagons–, sinó pels colors –metall fosc, amb una franja groga transversal– i l'aire més aviat antic. Sense fer gens de soroll, es va aturar i les portes es van obrir. No en va baixar ningú. Per sort, en pujar-hi vam descobrir que no anàvem sols. Dins hi havia altres famílies d'estiuejants –poquíssimes, això sí– i, sobretot, gent que vestia una mena de roba més fosca. Recordo les mirades, entre curioses i distretes, algunes endormiscades. Decidida a mantenir fins al final el secret del nostre destí, la mare ens va buscar un lloc i ens va fer seure. La ganyota la delatava. Amb la mateixa lentitud que havia arribat, el tren es va posar en marxa. Vam entrar dins del túnel i de seguida en vam sortir. Després en va venir un altre i de nou en vam sortir. La impressió d'aquells petits túnels que foradaven la roca, però, encara la superava la del mar que s'estenia fins a l'horitzó. Blau, intens.

Sense demanar permís, l'Àlex es va aixecar i se'n va anar a fer una volta pel tren. Actuava així, darrerament: a la

mínima s'allunyava dels pares. Vaig demanar permís i la vaig anar a buscar. La vaig trobar a l'últim vagó, asseguda sola, amb el front repenjat a la finestra. Però el que en realitat em va cridar l'atenció va ser una fotografia en blanc i negre que tenia sobre la falda i que es va afanyar a guardar dins d'un llibre que va entaforar a la bossa de roba. Què era, aquella foto?

Vaig seure davant seu i vaig repenjar-li el cap a la falda perquè m'acariciés com al gat.

–Per què no la puc veure?

–Què?

–La foto...

–Quina foto?

No vaig insistir. No hauria servit de res.

–Tornem amb la mama?

–Encara no.

Duia una temporada una mica rebel, l'Àlex, ja ho he dit. Sempre havia estat una nena una mica així, d'anar a la seva, però últimament la cosa s'havia extremat. Dues setmanes abans, per exemple, s'havia fet tallar els cabells molt curts. No ben bé arran, però gairebé. La mare, quan la va veure, es va endur la mà a la boca. El pare es va limitar a etzibar-li que, si el que volia era semblar un nen, ho havia aconseguit. L'endemà, va tornar a la perruqueria i es va tenyir el cap de color mandarina. A casa ningú li va dir res. Suposo que per evitar una tercera rebel·lió o perquè, en realitat, no li quedava gens malament. Al contrari, estava especialment bonica. I de debò: no semblava gens un nen.

No vam tornar amb la mare, sinó que ella va aparèixer des de l'altre vagó per dir-nos que ens preparéssim, que ja hi érem. Ens vam encarar a la porta que donava a l'andana. El pare ens esperava a baix i feia gestos exagerats. Se'm va fer estrany, trobar-lo allà. Em va semblar que feia molt que no el vèiem, que havíem fet aquell viatge ben bé per retrobar-lo. I ell hi va posar la dosi de comèdia, obrint bé els braços i exclamant:

–Fills meus, estimada esposa, quant de temps!

Tenia punts divertits, el pare. Era, de fet, un home molt divertit. Tot i que en general era més aviat seriós. L'aspecte l'acompanyava, tant a l'hora de fer comèdia com en el moment de marcar-nos els límits. Era prim, alt, duia una barba espessa que li mig ocultava una cicatriu que s'havia fet de petit amb un vidre. Segons com, podia fer por, però a nosaltres no ens en feia. Crec que el que més m'agradava d'ell era com n'estava, de la mare. I la traça que tenia xiulant, és clar.